

Конструкції з відношенням ідентифікації у лінгвістичній літературі

Я. В. Андрейко

Харківська медична академія післядипломної освіти, м. Харків, Україна
Corresponding author. E-mail: yandrejko@mail.ru

Paper received 20.03.16; Accepted for publication 10.04.16.

Анотація. У статті проаналізовано сучасні наукові джерела щодо визначення суті ідентифікації. З'ясовано, що конструкції з відношенням ідентифікації в різних роботах позначені по-різному: схемою «тотожності», реченнями «умовної тотожності», субстантивними реченнями, біномінативними, іменними реченнями, предметно-ототожнювальними реченнями, моделлю з предикативним номінативом, реченнями «пізнання». У проаналізованих лінгвістичних та філософсько-лінгвістичних дослідженнях увагу зосереджено головним чином на логічному аспекті феномена ідентифікації. Окреслено лінгвістично значущі критерії, за якими автори розмежовують структури, що виражають це відношення.

Ключові слова: відношення ідентифікації, відношення тотожності, вказівні займенники, контекст, адресат, адресант.

Висловлення на зразок: *Журналісти програми «Гроші» виявили вертоліт колишнього президента України Віктора Януковича, що втік з країни, у неприлітному аеропорту російського міста Нижній Новгород. Як йдеться в сюжеті програми, це саме той вертоліт, яким Янукович відлітав з «Межигір'я» разом з награваним. Вартість такого вертольота перевищує 10 мільйонів доларів, передає ДеПо з посиланням на ТСН* (з газети) кваліфікують як конструкції з відношенням ідентифікації. Для позначення цього явища у лінгвістичній науці широко застосовують такі поняття: "денотативна тотожність" (Н. Д. Арутюнова, Н. Г. Горголюк), "одинична (означена) референція" (Дж. Р. Сьорл, К. С. Донелан), "ідентифікуюча (одинична) референція" (П. Ф. Стросон). 10

На відміну від відношення тотожності сутність відношення ідентифікації полягає у тому, що мовець повідомляє слухачу про можливість зміни висловлення X , референт якого є йому ще невідомим (принаймні так вважає мовець) на висловлення $У$, референт якого передбачається відомим; у подальшому ці висловлення можуть бути використані для позначення одного і того ж об'єкта [4].

У 90-х рр. ХХ ст. вивчення проблем ідентифікації у мові та мовленні відбувалося за такими підходами: комунікативний, прагматичний, логіко-референціальний, лінгвокультурологічний, семантико-стилістичний, структурно-семантичний, психолінгвістичний, когнітивний, типологічний, перекладознавчий. Відношення ідентифікації переважно вивчали в аспекті теорії дейксиса (А. В. Алфьоров, Ю. Д. Апресян, Н. Д. Кірвалідзе, А. В. Кравченко, Дж. Лайонз, Т. Мілевський, І. А. Стернин, А. А. Уфимцева, Ч. Філлмор, М. А. Хмелевська та ін.) і ширше – теорії референції (Д. Апотелоз, Л. А. Дьоміна, А. Е. Кибрик, А. Д. Кошелєв, І. Н. Кузьмич, Д. І. Руденко, М. Г. Селезньов та ін.). У плані загальної характеристики проведено роботи на матеріалі англійської, французької, іспанської, італійської, німецької, російської мов (див. Роботи Ю. Д. Апресяна, Н. Д. Арутюнова, С. А. Крилова, К. Bühler, К. Heger, J. Ku-rylowicz, F. Pasierbsky, K. Sennholz, A. von Stechow, U. Weinreich, D. Wunderlich та ін.)

Речення з відношенням ідентифікації вже були предметом багатьох досліджень. У зв'язку з цим необхідно зупинитися на основних роботах, у яких цей тип речень вже досліджено. Метою роботи є визначення

вітчизняними та зарубіжними дослідниками суті ідентифікації (або тотожності) і окреслення лінгвістично значущих критеріїв, за якими автори розмежовують структури, що виражають це відношення. Ці речення представляли інтерес для представників напряму лінгвістичної філософії у зв'язку з «фундаментальністю поняття тотожності для мови та концептуальної схеми» [5, с. 139]. Авторів цікавили умови, за яких дані структури виражають саме відношення тотожності, а також умови істинності такого типу речень (або суджень) [10; 5].

Вивчення відношення ідентифікації почалося ще у давні часи, коли Аристотель, а також Д. Фракійський, А. Діскол та ін. вперше звернули увагу на існування у мові *deicticos*, тобто вказівних слів. Однак, окремі роботи, присвячені цьому відношенню, з'явилися тільки у другій половині ХХ ст.

К. Берка зазначає, що в ідентифікуючих реченнях йдеться про тотожність різних виразів по відношенню одного й того ж предмета об'єктивної дійсності, який лише позначений різним чином [3].

На думку У. Куайна, тотожність виражається в англійській мові такими використаннями слова *to be*, які легко можна розгорнути у фразу «є той же самий об'єкт, що і». Основною умовою вираження реченнями відношення тотожності та його істинності У. Куайн вважає визначення термінів, що утворюють речення, на один і той самий об'єкт [5, с. 139].

Аналізуючи відношення тотожності, У. Куайн наголошує на важливості не змішувати знак з предметом. Так, знак рівності / тотожності « \equiv » ставиться між різними ситуаціями вживання одиничних термінів, однакових або різних, і саме це, а не співвідношення різних предметів, робить тотожність відношенням, а знак тотожності « \equiv » – відносним терміном [5, с. 141].

Інший представник логіко-філософського напряму, Б. Бьом, вважає, що відношення тотожності між предметом a і предметом b стверджується у судженні « $a=b$ ». Судження тотожності містить одиничні терміни « a » і « b », що позначають предмети a і b , та загальний термін « x ist identisch mit y », який виражає відношення тотожності [10].

Відношення тотожності автор характеризує як рефлексивне, симетричне, транзитивне, що допускає в екстенціональних контекстах заміну одиничних термінів *salva veritate*. На думку Б. Бьома, це відношення

виникає, не між знаками або предметами, а між позначеними предметами, якщо воно виражено двомісним предикатом. Як і У. Куайн, Б. Бюм вважає, що за допомогою цього предиката утворюють один з одним зв'язок різні або одні й ті ж терміни на позначення предмета [10].

А. А. Шахматов у роботі «Синтаксис російської мови» [8] відносить речення тотожності до групи двоскладних неузгоджених речень. Речення тотожності, на думку автора, є словесним вираженням особливого різновиду комунікації: комунікації, у якій поєднуються уявлення про дві субстанції або дві ознаки.

На думку Н. Д. Арутюнової, відношення ідентифікації, в силу своєї рефлексивності, не може пов'язувати між собою назву події та назву предмета, позначення класа об'єктів і позначення конкретного об'єкта [2]. Ця властивість відрізняє відношення тотожності від інших типів логіко-синтаксичних відношень, що сполучають семантично гетерогенні одиниці, зокрема від предикації, що зв'язує денотативне та сигніфікативне значення, і номінації, що зв'язує денотат і його мовний індекс.

Відношення ідентичності можна встановити між назвами по їх відношенню до денотату, денотатами назв, назвами по їх відношенню до сигніфікату, сигніфікатами назв [2].

Залежно від природи об'єкта ідентифікації речення тотожності Н. Д. Арутюнова поділяє на чотири групи: речення номінативної, денотативної, сигніфікативної тотожності і речення експлікативного характеру [2, с. 300].

Речення номінативної тотожності встановлюють еквівалентність назв на підставі їх здатності до денотації (семантична тотожність): *Мучниця звичайна – ведмеже вухо*. [2, с. 302]. У класичній формі номінативна тотожність відбувається між власними назвами. Також термами цього типу речень можуть слугувати і загальні назви. Ці речення ґрунтуються на відношеннях іменування. У них повідомляється про те, що дана особа, предмет або клас предметів мають більше ніж одну назву. Зв'язка може об'єднувати назви різних кодів, різних діалектів, різних систем термінології, різних періодів розвитку однієї мови, різних функціональних стилів тощо. Об'єднання термів в один член речення за допомогою використання займенникового звороту (*це те ж саме, що*) є показником того, у цих реченнях йдеться про тотожність саме назв, а не предметів, пор.: *Мучниця звичайна і ведмеже вухо – це те ж саме*.

За Н. Д. Арутюновою, речення сигніфікативної тотожності констатують рівні за обсягом поняття. Оскільки сигніфікати слів не виступають предметною реальністю, то вони не можуть бути ідентифіковані дейксісом, тобто прямою вказівкою на об'єкт мови.

Стосовно речень денотативної тотожності, то предмет ідентифікації може бути виражений власною назвою, дійсним або власним займенником, оцінювальною дескрипцією тощо. Сутність денотативної тотожності полягає не у вказівці декількох назв одного предмета, а у констатації того факту, що різні ознаки та якості відносяться до одного носія: *Він і слова не мовив, а Гальперін уже був переконаний, що це саме той пан, про якого писав йому місяць тому*

Ротшильд, якого чекали у Верхівні і яким цікавились у кляшторі Босих кармелітів (Н. Рибак). Якщо речення з відношенням номінації встановлюють еквівалентність назв за тотожністю їх денотата, то речення денотативної тотожності встановлюють ідентичність денотата по відношенню до його назв або дескрипцій.

За Н. Д. Арутюновою структурними ознаками речень денотативної тотожності є такі: 1) вживання детермінантів при обох назвах, 2) особливості прономіналізації, 3) можливість використання обох іменних виразів для ідентифікації об'єкта в подальшому тексті, 4) значення негативних форм, 5) можливість перестановки термів [2, с. 310].

На основі цих критеріїв ідентифікуючі висловлювання виділяє Тань Аошунан. Експліцитно речення ідентифікації (у його термінології – речення ототожнення) виражені формулою «X і є Y» і маркуються в китайській мові спеціальною часткою *jiu*, що цілком допустимо з індоєвропейськими мовами [1]. Так, речення, яким відповідає логічна формула «X є U», не обов'язково виконують функцію ототожнення. Ця функція найбільш властива висловлюванням, що відповідають логічній формулі «X і є U». На думку автора, речення на зразок: *Тулій – це Цицерон* мовець використовує з метою визначення, що обидві власні назви належать до однієї особи. Тому «однореферентність мовних висловлювань мовець не визначає, а є побічним або випадковим результатом здійснення іншого комунікативного завдання. Роль мовця зводиться лише до відтворення акта референції» [1, с. 60]. Автор чітко визначив зазначену особливість вживання висловлювань тотожності у мовленні, однак поза увагою залишив їх залежність від контексту.

На відміну від Н. Д. Арутюнової, Д. Вайс, спираючись на традицію лінгвістичної філософії, вважає, що тотожність завжди є не відношенням між об'єктами, а метамовним відношенням: той, що говорить, констатує взаємозаміну двох виразів на основі їх кореферентності, тобто збіги їх референтів [4]. Цей критерій дозволяє відмежувати речення тотожності від речень, у яких стверджується приналежність деякому класу. Д. Вайс називає останні речення ототожнення [4, 435]. Речення на зразок *Кульбаба – рослина* «є, можливо, реченнями ототожнення, але не реченнями тотожності: ідентифікуючий член осмислюється як елемент певного класу, основа ґрунтується на включенні, у той час як термін «ідентичний» використовується для позначення однаковості» [4, с. 435]. Він виділяє такі групи висловлювань з відношенням тотожності:

- тема і рема виражені займенниками і/або власними назвами, напр.: *Ми – це ви; Я – Распутін; Венера – це те ж саме, що і Ранкова зірка;*

- тема виражена дескрипцією, в рема – займенником або власною назвою, напр.: *Моя сестра – Машиа; Їх начальник – ось цей* [4, с. 455-456].

Важливо відзначити, що потреба у висловлюваннях тотожності виникає тоді, коли «попередній акт референції був невдалим і мовець повинен ще раз відтворити цей акт, спираючись на фактично досягнуту або очікувану реакцію слухача (хто це?, який він?, про кого говориш?), щоб додатковими визначеннями полегшити слухачу шлях до знаходження референта»

[4, с. 457]. З цієї точки зору речення тотожності є лише «останнім етапом поступової ідентифікації». Саме тому «кожний акт референції у той же час є і актом ідентифікації даного об'єкта, і лише від слухача залежить, чи задовольнить його ця ідентифікація» [4, с. 457].

Для розмежування висловлювань з відношенням називання та ідентифікації автор прибігає до прагматичного критерію. Оскільки ототожнення пов'язане з ситуацією пізнавання, а назва – не пов'язана, два прирівнювані вираження в ідентифікуючих висловлюваннях комунікативно нерівноцінні: той, що говорить припускає, що референт першого вираження невідомий, а референт другого відомий [4, с. 437].

Деякий інший підхід до делімітації ідентифікуючих висловлювань пропонує А. Д. Шмельов, який виділяє висловлювання ідентифікації на основі мети їх використання: ці висловлювання використовуються в усіх випадках для того, щоб усунути або попередити нездатність адресата мови встановити референцію [9, с. 40]. Ключовим до відмежування речень ідентифікації є розуміння автором референції. Встановити референцію іменної групи для адресата, за А. Д. Шмельовим, – означає локалізувати об'єкт, що уперше вводиться в його поле зору, у релевантному денотативному просторі або ідентифікувати об'єкт раніше відомим йому об'єктом, відомості про який зберігаються в уявному досвіді у відповідній ділянці пам'яті [9, с. 40]. Перший компонент висловлювання ідентифікації – іменна група, референцію якої необхідно встановити, другий компонент – іменна група, референт якої використовується як засіб локалізації в релевантному денотативному просторі референта першого компонента.

Висловлювання ідентифікації А. Д. Шмельов поділяє на два типи: "пояснювальну" і "уточнювальну" ідентифікацію [9, с. 43].

"Пояснювальна" ідентифікація, згідно з автором, наявна тоді, коли перший компонент не інформативний для адресата мови. У результаті "пояснювальної" ідентифікації у адресата мови формується відповідне "уявне досвід", зміст якого є зрозумілим з другого компонента висловлювання.

Перший компонент "уточнювальної" ідентифікації сам по собі несе достатню інформацію, що дозволяє адресатові мови локалізувати його референт у релевантному денотативному просторі, проте без знання деякої тотожності така локалізація виявляється недостатньо точною. Перший компонент висловлювань "уточнювальної" ідентифікації означає актуалізовану іпостась, яка зазвичай дана у безпосередньому спостереженні або знанні, а другому відповідає іпостась, що актуалізується, зазвичай відома адресатові мови з минулого досвіду. Популярність іпостасі не є, на думку цитованого автора, обов'язковою. Відмежування ідентифікуючих висловлювань від висловлювань з предикативною іменною групою А. Д. Шмельов проводить за допомогою спеціальних мовних показників: займенника *це*, референціальних показників *цей, один*. Про те, що висловлювання виражає характеристику, може свідчити особовий займенник (займенники третьої і другої особи), а також спеціальні засоби, що підкреслюють предикативний характер другого компонента. Займенник *я* може бути

використаний як перший компонент висловлювання ідентифікації, однак це можливо за наявності ширшого контексту, що вказує на необхідність ідентифікації [9].

У роботі О. В. Падучевої «Висловлювання і його співвіднесеність з дійсністю» [6] речення ідентифікації відокремлено від суб'єктно-предикатних речень в рамках біномінативних речень.

За визначенням О. В. Падучевої біномінативне речення утворене двома іменними групами у називному відмінку зі зв'язкою або без неї [6, с. 168]. Для виділення речень з відношенням ідентифікації (субстанціальної і таксономічної) істотними для дослідника є поняття референції та денотативного статусу іменної групи [6, с. 84].

Референція, тобто реальна співвіднесеність іменної групи з позамовним об'єктом, як стверджує Е. В. Падучева, виникає тільки у мовленнєвому акті, у висловлюванні. Денотативний статус як приналежність до того чи іншого типу референції характеризує іменну групу в реченні. Поняття денотативного статусу, за словами автора, близьке до того, що в роботах Н. Д. Арутюнова називає типом референції. Денотативний статус виражений у різних за структурою іменних групах з різним ступенем однозначності (дескрипції, власні назви, вказівні слова) [6, с. 86].

Хоча статус характеризує тип референції, тобто співвіднесеність з дійсністю, у природних мовах цей аспект значення іменної групи тісно взаємопов'язаний з низкою прагматичних значень – насамперед з протиставленням «визначеність / невизначеність», тобто «відомість / невідомість для мовців» [6, с. 86]. Залежно від типу презумпції (семантичної та прагматичної), що відповідає іменній групі, референтні статуси іменних груп автор поділяє на визначені, слабо визначені та невизначені для мовця [6, с. 87].

Щодо виділення речень з відношенням ідентифікації (субстанціальної та таксономічної) О. В. Падучева підходить з двох позицій: денотативного статусу другого компонента і характеристик антецедента першого компонента біномінативного речення. Іншими словами, для відмежування речень з відношенням ідентифікації важливими вважає характер презумпції другої іменної групи, а також особливості анафоричного зв'язку речення.

Серед біномінативних речень субстанціальної ідентифікації автор розрізняє речення, що виражають ідентифікацію раніше не ідентифікованої особи або об'єкта, тобто такої, яка індивідуалізується для мовців насамперед своєю роллю у ситуації, що розгортається. У реченнях субстанціальної ідентифікації другого типу виділяється якась нова ознака вже відомої особи [6, с. 169].

Речення ідентифікації з займенником *це* відрізняються особливим характером анафоричного зв'язку, який можна визначити через перший компонент (тему) біномінативного речення. Анафоричний зв'язок – це відношення, що виникає між словами у фразі або у тексті, коли значення одного слова чи висловлювання містить відсилання до іншого, у разі відсутності синтаксичного зв'язку між ними. Перший член анафоричного відношення називається антецедентом, другий – анафорою (або анафоричним висловленням) [6, с. 134].

У ролі першого компонента біномінативного речення субстанціональної ідентифікації (і анафора анафоричного відношення) виступає займенник *це*, а не займенник 3-ї особи. Антецедентом займенника *це* аналізованих висловлювань служить невизначена іменна група, що є ремою речення. При цьому іменна група «антецедент» повинна співвідноситися з об'єктом, який «щойно» введений у загальне поле зору мовців і відомий тільки за однією-двома зовнішніми ознаками. Речення із запереченням зазвичай не вводять об'єкт у розгляд. Не вводять об'єкт іменні групи до нерферентних висловлювань. Речення з відношенням ідентифікації з займенником *це* не може бути прямою відповіддю на питання *Хто?*, оскільки *хто* не вводить до розгляду об'єкта.

Отже, вживання займенника *це* можна пояснити таким чином. Антецедент вводить до розгляду якийсь об'єкт, зіставляючи його з певним концептом (в сенсі Г. Фреге). Призначення біномінативного речення з використанням займенника *це* полягає у тому, щоб приписати цьому об'єкту, замість колишнього, інший концепт, носієм якого є другий компонент біномінативного речення. За словами О. В. Падучевої, саме у цьому полягає сутність відношення ідентифікації. Ця зміна концептів можлива завдяки тому, що займенник *це* допускає референцію до об'єкта у відриві від концепту, пов'язаного з його минулим найменуванням. Звідси виникають відмінності за змістом між *це* і займенниками третьої особи. Займенники третьої особи вживаються у ситуації, коли об'єкт не просто згадується повторно, а згадується в презумпції незмінності пов'язаного із ним концептом. Якщо ж мовець хоче звільнити об'єкт від його колишнього концепту, він може назвати об'єкт за допомогою анафоричного займенника *це*, без будь-якого зіставлення з концептом взагалі [6, с. 187].

Ю. С. Степанов говорить про речення ідентифікації на зразок *Ех-ма, а господар-то я*, виділяючи їх як окремий тип у класі речень тотожності, або «умовної

тотожності». До групи речень умовної тотожності автор об'єднує досить різні у логіко-лінгвістичному відношенні типи структурних схем. Їх спільною рисою, за словами автора, є те, що предикат може бути описаний (замінений) словами зі значенням «те ж саме, що», «дорівнює» [7, с. 150-151]. У цьому класі автор також розрізняє речення-визначення, або речення абсолютної тотожності: *Земля – планета*, речення повної тотожності, які є повними визначеннями і допускають взаємозаміну компонентів: *Земля – це третя від Сонця планета і Третя від Сонця планета – це земля* [7, с. 299].

Таким чином, речення з відношенням ідентифікації в різних роботах позначені по-різному: схемою «тотожності», реченнями «умовної тотожності», субстантивними реченнями, біномінативними, іменними реченнями, предметно-ототожнювальними реченнями, моделлю з предикативним номінативом, реченнями «пізнання».

У проаналізованих лінгвістичних та філософсько-лінгвістичних дослідженнях увагу зосереджено головним чином на логічному аспекті феномена ідентифікації. Таке розуміння ідентифікації спочатку було пов'язано з особливостями референції номінативних груп, що утворюють висловлювання. Отже, у ролі критеріїв відмежування висловлювань, що виражають відношення ідентифікації, вчені називають:

- кореферентність іменних висловлювань для субстанціональної ідентифікації,

- позначення одним із компонентів речення референта, зазвичай відомого адресату мови з минулого досвіду.

В окремих роботах порушується питання про контекст і типи ситуацій, у яких використовуються речення, що виражають відношення ідентифікації. У ролі контексту при цьому розглядають попередню по відношенню до речення тотожності предикативну конструкцію або антецедент займенника *це*.

ЛІТЕРАТУРА

1. Аошуан Тань. Предложения тождества и акт отождествления (на материале китайского языка) / Тань Аошуан // Тождество и подобие. Сравнение и идентификация: Сб. науч. тр. - М., 1990. - С. 59-83.
2. Арутюнова Н.Д. Предложение и его смысл / Н.Д. Арутюнова. - М.: Наука, 1976.-382 с.
3. Берка К. Функция глагола *быть* с точки зрения современной формальной логики. "Логико-грамматические очерки". - М., 1961.
4. Вайс Д. Высказывание тождества в русском языке: опыт их отграничения от высказываний других типов // Новое в зарубежной лингвистике. Вып.15. - М.: Прогресс, 1985. - С. 434-463.
5. Куайн У. Слово и объект / У. Куайн. - М : Логос, праксис, 2000. - 385 с.
6. Падучева Е.В. Высказывание и его соотносённость с действительностью (референциальные аспекты семантики местоимений) / Е.В. Падучева. - 4-е изд., стереотипное. - М.: Едиториал УРСС, 2004. - 287 с.
7. Степанов Ю.С. Имена, предикаты, предложения (семиологическая грамматика) / Ю.С. Степанов - изд. 3-е, стереотипное. - М.: Едиториал УРСС, 2004. - 360 с.
8. Шахматов А.А. Синтаксис русского языка / А.А. Шахматов. - М.: Эдиториал УРСС, 2001. - 624 с.
9. Шмелёв А.Д. Парадоксы идентификации / А.Д. Шмелёв, Н.Д. Арутюнова // Тождество и подобие. Сравнение и идентификация: Сб. науч. тр. - М., 1990. - С. 33-51.
10. Böhm; B. Identität und, Identifikatipn: Zur Persistenz Physikalischen Gegenstände / B. Böhm."- Frankfurt am Main; Bern; New York; Paris: Lang, 1989.- 138 S.

REFERENCES

1. Aoshuan Tan. Predlozheniya tozhdestva i akt otozhdestvleniya (na materiale kitayskogo yazyka) / Tan Aoshuan // Tozhdestvo i podobie. Sravnenie i identifikatsiya: Sb. nauch. tr. - M., 1990. - S. 59-83.
2. Arutyunova N.D. Predlozhenie i ego smysl / N.D. Arutyunova. - M.: Nauka, 1976.-382 s.
3. Berka K. Funktsiya glagola byit s tochki zreniya sovremennoy formalnoy logiki. "Logiko-grammaticheskie ocherki". - M., 1961.
4. Vays D. Vyiskazyivanie tozhdestva v russkom yazyike: opyt ih otgranicheniya ot vyiskazyivaniy drugih tipov // Novoe v zarubezhnoy lingvistike. Vyip.15. - M.: Progress, 1985. - S. 434-463.

5. Kuayn U. Slovo i ob'ekt / U. Kuayn. - M.: Logos, praksis, 2000. - 385 s.
6. Paducheva E.V. Vyiskazyivanie i ego sootnesYonnost s deystvitelnostyu (referentsialnyie aspektyi semantiki mestoimeniy) / E.V. Paducheva. - 4-e izd., stereotipnoe. - M.: Editorial URSS, 2004. - 287 s.
7. Stepanov Yu.S. Imena, predikatyi, predlozheniya (semiologicheskaya grammatika) / Yu.S. Stepanov - izd. 3-e, stereotipnoe. - M.: Editorial URSS, 2004. - 360 s.
8. Shahmatov A.A. Sintaksis russkogo yazyika / A.A. Shahmatov. - M.: Editorial URSS, 2001. - 624 s.
9. ShmelYov A.D. Paradoksyi identifikatsii / A.D. ShmelYov, N.D. Arutyunova // Tozhdestvo i podobie. Sravnenie i identifikatsiya: Sb. nauch. tr. - M., 1990. - S. 33-51.
10. Böhm; B. Identität und, Identifikatipn: Zur Persistenz Physikalischen Gegenstände / B. Böhm."- Frankfurt am Main; Bern; New York; Paris: Lang, 1989.- 138 S.

The structures with the relation of identification in the linguistic literature

Ya. Andreiko

Abstract. The article analyzes the modern scientific sources to determine the meaning of identification. It was found that in various papers constructions of the identification are marked in different ways: scheme of "identity", sentences of "conditional identity", substantive sentences, binominative, nominal sentences, subject- identity sentences of predicate, nominative model, sentences of "knowledge". In the analyzed linguistic and philosophical and linguistic studies attention is mainly concentrated on the logical aspect of the phenomenon of identification. linguistically meaningful criteria are outlined by which authors differentiate the structure expressing this relation.

Keywords: *relation of identification, relation of identity, demonstrative pronouns, context, addressee, addresser.*

Конструкции с отношением идентификации в лингвистической литературе

Я. В. Андрейко

Аннотация. В статье проанализированы современные научные источники, определяющие суть идентификации. Выяснено, что конструкции с отношением идентификации в разных работах обозначены по-разному: схемой «тождества», предложениями «условного тождества», субстантивными предложениями, биноминативными, именными предложениями, предметно-отождествительными предложениями, моделью с предикативным номинативом, предложениями «узнавания». В проанализированных лингвистических и философско-лингвистических исследованиях внимание сосредоточено главным образом на логическом аспекте феномена идентификации. Определены лингвистически значимые критерии, по которым авторы разграничивают структуры, выражающие это отношение.

Ключевые слова: *отношение идентификации, отношение тождества, указательные местоимения, контекст, адресат, адресант.*